

Arrest

nr. 257 214 van 25 juni 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 maart 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 februari 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (twee bijlagen 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat N. AHMADZADAH en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeksters kwamen op 12 oktober 2015 toe op het Belgische grondgebied en dienden op 13 oktober 2015 verzoeken om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 9 november 2018 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 2 september 2019 (RvV 2 september 2019, nr. 225 571).

1.3. Verzoeksters dienden op 13 september 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal trof op 3 augustus 2020 beslissingen waarbij de volgende verzoeken om internationale bescherming niet-ontvankelijk werden verklaard. Het beroep tegen deze beslissingen werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 19 januari 2021 (RvV 19 januari 2021, nr. 247 753).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 23 februari 2021 beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (twee bijlagen 13quinquies). Verzoeksters werden hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoekster:

“(…)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw , die verklaart te heten,

naam : R.(…)

voornaam : A.(…)

geboortedatum : (…)

geboorteplaats : (…)

nationaliteit : Afghanistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 03/08/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° en op 19/01/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land niet-ontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°. Inderdaad, aangezien betrokkene al op 13/10/2015 en 13/09/2019 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CG VS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.

“(…)”

Ten aanzien van tweede verzoekster:

“(…)”

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw <1>, die verklaart te heten,

naam : R.(…)

voornaam : D.(…)

geboortedatum : (…)

geboorteplaats : (…)

nationaliteit : (...)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 03/08/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° en op 19/01/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land niet-ontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°. Inderdaad, aangezien betrokkene al op 13/10/2015 en 13/09/2019 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4.3, c), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2004/83/EG), van artikel 3.7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/2 tot 48/5, 49/2, §4, 55/4, §2, 57/7ter, 62, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 27 van "het koninklijk besluit van 11 maart 2003" en van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de medewerkings- en de motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeksters formuleren hun grieven als volgt:

(...)

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel m kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS21 juni2004, nr. 132.7 10). Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft: beoordeeld en hij

op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen, (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet. In casu houdt de verwerende partij onvoldoende rekening met de levenssituatie van verzoeker zoals werd bijgebracht in de stukken van het administratief dossier bij de CGVS.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verwerende partij moet bij het nemen van haar beslissing een evenredigheidstoets in acht nemen. Dit werd onvoldoende gedaan aan de hand van de relevante omstandigheden van het voorliggend geval.

De zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidtoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie IV. VAN GERVEN, *Beginselen van behoorlijk handelen*, R. IV. 1982 — 1983, 963.).

Ten eerste diende de verwerende partij bij de bestreden beslissing voor het grootste deel rekening te houden met de gezins- en familiale situatie van verzoeker in België, maar ook in het land van oorsprong. Er werd geen rekening gehouden met de gezinstoestand, de veiligheidssituatie in het land van herkomst, de economische en sociale omstandigheden van verzoekers. Er is volgens verzoekers geen rekening gehouden met de mate waarin verzoekers verankerd zijn in de Belgische samenleving.

De bestreden beslissingen zijn dan ook geenszins afdoende gemotiveerd. Er wordt enkel een standaardformulering gehanteerd waarbij het volgende wordt vermeld:

“Op 03/08/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, § 3 eerste lid 5° en op 19/01/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissingen verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, §1, 1° van de wet van 15 december 1980 (...) betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.” (bestreden beslissingen, stuk nr. I)

De verwerende partij gaat geheel voorbij aan het gegeven dat de zoon — A.(...) M.(...) (OV (...))- van eerste verzoekster, respectievelijk de broer van tweede verzoekster, op het moment van de beslissing een lopende asielaanvraag had. Deze asielaanvraag is nog steeds lopende bij de Raad. De verwerende partij verliest uit het oog dat verzoekers samen met dhr. A.(...) M.(...) in België zijn aangekomen waarna zij op 13 oktober 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming indienden. Toen was dhr. A.(...) M.(...) minderjarig en pas op 13 september 2019 diende hij een eigen eerste verzoek om internationale bescherming in.

Sinds hun aankomst hebben verzoekers altijd samen gewoond met dhr. A.(...) M.(...) zodat ze dan ook een gezin vormen. Alleen al om deze reden schenden de bestreden beslissingen artikel 8 EVRM omdat de verwerende partij hiermee op geen enkele manier rekening heeft gehouden.

Evenmin heeft de verwerende partij rekening gehouden met de overige zonen (S.(...), OV (...) en A.(...) A.(...) (OV (...))) en van eerste verzoekster — respectievelijk de broer van tweede verzoekster. Dhr. A. A. beschikt overigens over de Belgische nationaliteit. Bij arrest van 19.01.2021 nr. 247.753 wordt immers niet (meer) getwijfeld aan de familieband tussen verzoekers en dhr. A.(...) A.(...).

Verder heeft de verwerende partij geen rekening gehouden met de psychologische problemen van eerste verzoekster. Nochtans kon de verwerende partij dit nagaan aan de hand van het asiëldossier.

In het feitenonderdeel van de beslissing van het CGVS d.d.03.08.2020 is nochtans opgenomen dat eerste verzoekster verklaarde geheugenproblemen te hebben sinds haar ouders, broer en zus omkwamen bij een bombardement. In een kopie van een brief van het CGG d.d. 06.12.2019 en kopie van een attest van het CGG d.d. 06.12.2019 wordt gesteld dat eerste verzoekster sinds begin 2017 dan wel sinds augustus 2017 op het CGG in begeleiding is en dat zij op regelmatige basis een afspraak heeft bij de psychosociale begeleider en een psychiater. Tevens wordt er in de brief gesteld dat eerste verzoekster kampt met klachten van depressieve aard en dat deze blijven persisteren:

(...)

Het is een raadsel waarom de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de mentale problematiek van eerste verzoekster.

Verzoekers kunnen geenszins terugkeren naar Afghanistan aangezien ze vrezen voor onveiligheid.

Uit de tijdlijn van het ACCORD-rapport van 15 januari 2020 blijkt dat de stad Mazar-i-Shanf vaak slachtoffer is van geweld en bombardementen.

2020

"On 4 January 2020, 1 civilian was killed and 2-3 were wounded by an explosion in die PD 10 m the limits of Mazar-e Shanf city. Balkh. It's unclear who planted the bomb." (ACI.F.P, 14 January 2020)

2019

"On 17 December 2019, a bomb planted by an unidentified armed group injured 11 civilians, 6 policemen, and 1 soldier in Mazar-e Sharif district, Balkh." (ACI.FD, 14 January 2020)

"On 14 December 2019, Afghan police forces clashed with gunmen loyal to Nizamuddin Qaisan, a key figure of Junbish-i-MiUi Islami, while they attempted to arrest the militia commander in the center of Mazar-i-Shanf. 10 militants were killed and 45 were arrested, but Qaisan escaped arrest." (ACLEDE. 14 January 2020)

"On 13 October 2019, unknown gunmen shot and killed a religious scholar, in PD4 of Mazar-e Sharif city, Balkh." f ACI.FD. 26 November 2019)

"As reported on September 30 2019, a 9 years old girl was beheaded by unidentified men in Mazar-e Sharif city, Balkh." (ACI.ED. 26 November 2019)

"On 10 September 2019, an IED planted by Taliban killed 7 NDS agents, in Mazar-e Sharif district, Balkh." (ACLEDE. 26 September 2019)

"On 10 September 2019, a bomb planted by an unidentified armed group injured 2 civilians in Mazar-e Sharif city, Balkh." (AC I .ED. 26 September 2019)

"On 9 August 2019, a Taliban-planted landmine blew up a military tank in Mazar-e Sharif city, Balkh. 5 soldiers were killed." (ACLEDE. 26 September 2019)

"On July 08 2019, I 'Arbaki' commander was killed following an attack by Taliban militants in Mazar-e Sharif district, Balkh." (ACLEDE. 25 Inly 2019)

"On 07-May-2019, 3 unidentified armed militants were killed, and 5 civilians were wounded, in clashes between two armed groups in Mazar-c Sharif city, Balkh province." (ACLEDE. 28 May 2019)

"On 30-April-2019, 1 Afghan Policeman was killed and 2 others were wounded by a bomb explosion conducted by unidentified armed militants in Mazar-e Sharif city, Balkh province." (ACLEDE. 28 May 20 I

"On 30 04 2019, a landmine planted by Taliban destroyed a police vehicle, killing 2 policemen and injuring I, in Mazar-c Sharif district, Balkh." (ACLEDE, 28 May 2019)

"On 29-April-2019, 7 Taliban militants were killed and 6 militants and 5 Afghan soldiers were wounded in clashes in the Sharsharak area near the Mazar-e Sharif-Jowzjan highway in Mazar-c Sharif district. Balkh province." (ACLEDE. 28 May 2019)

"On 27-March-2019, 2 Afghan Policemen were killed and 1 was wounded by Taliban militants in Mazar-c Sharif district, Balkh province. I Kalashnikov and I 100 round rifle were seized by the militants." (ACLEDE. 26 April 2019)

"On 16-March-2019, I "Arbaki" was killed by Taliban militants in Mazar-c Sharif city. Balkh province." (ACLEDE. 26 April 2019)

"Gunfire has broken our in the northern Afghan city of Mazar-e Sharif between police loyal to a powerful former provincial governor and Interior Ministry forces sent to support a new police chief who was appointed by President Ashraf Ghani. The March 14 gunbattle was sparked by the dispute between Ghani and Balkh Province's former governor. Atta Mohammad Noor, an ethnic Tajik former warlord whose militia fighters now form most of the provincial police force. Hospital officials in Mazar-e Sharif told RFE/RL that at least 13 people were hospitalized with gunshot wounds sustained during the March 14 fighting — including eight police officers and five civilians." (RFE/RL. 14 March 2019Yiv:

De update voor het vierde kwartaal van 2018 die werd uitgevoerd door ACLEDE toont aan dat er maar liefst 250 slachtoffers zijn gevallen in de provincie Balkh, waaronder ook in Mazar-i-Sharif:

In Balkh, 70 incidents killing 250 people were reported. The following locations were among the affected: Balkh, Charbolak, Chimal, Dawlat Abad, Kaldar, Kishindih, Mazar-e Sharif, Nahri Shahi, Sabzi Kar, Sholgara, Shortepa, Zari.

De objectieve informatie toont immers meer dan voldoende aan dat de veiligheidssituatie in Afghanistan uiterst precair kan worden genoemd. Ook de overheid kan de veiligheid van de burgers niet garanderen. Het geweld dat er door de terroristen uitgevoerd wordt, zorgt voor een onzeker bestaan in het land.

Er kan in de betreden beslissingen geen enkele afdoende motivering worden rekening houdende met artikel 3 EVRM en de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en de streek van afkomst van verzoeksters. De situatie in Afghanistan is, zoals uit de hierboven geciteerde objectieve informatie blijkt, in ruime mate verslechterd. Een uitwijzing naar Afghanistan zal artikel 3 EVRM schenden.

Artikel 3 EVRM bepaalt immers 'niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.' Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer. (EHRM, 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland, § 218)

Het is vaste rechtspraak van de Nederlandse Kamers van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat een onderzoek met betrekking tot een mogelijke schending van artikel 3 EVRM niet alleen dient te worden onderzocht in het kader van een asielprocedure, maar ook in het kader van een beslissing tot uitwijzing. Verzoeksters wijzen hierbij eveneens naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, die België veroordeeld heeft nu de Belgische staat zich heeft onttrokken aan een onderzoek naar een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM:

"338 (...) un Etat demeure entièrement responsable au regard de la Convention de tous les actes ne relevant pas strictement des ses obligations juridiques internationales, notamment lorsqu'il a exercé un pouvoirs d'appréciation " (EHRM, 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland)

De verwerende partij moet bijgevolg een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 EVRM verboden handeling. (EHRM, 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland, §293 en 388)

Hieruit volgt dat de Belgische staat dus de verplichting heeft om in elke zaak, individueel, te onderzoeken of een schending van artikel 3 EVRM aanwezig is. Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM, 4 december 2008, Y./Rusland, §81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §75-76; EHRM, 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107)

Dit onderzoek naar de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en een mogelijke schending van artikel 3 EVRM werd in de bestreden beslissing op geen enkele manier gerealiseerd.

Van de verwerende partij kan er bijgevolg redelijkerwijze verwacht worden dat zij, in het licht van artikel 3 EVRM, de veiligheidssituatie in Afghanistan, die volatiel is, op de voet volgt en haar handelen, met name de uitvoering van een gedwongen verwijdering, baseert op actuele informatie m.b.t. situatie in Afghanistan. De verwerende partij heeft nagelaten dit te doen, waardoor de zorgvuldigheidsverplichting geschonden wordt.

Het enig middel is gegrond."

2.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeksters daarin de schending aanvoeren van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, van artikel 4.3, c), van de richtlijn 2004/83/EG, van artikel 3.7 van de richtlijn 2008/115/EG, van de artikelen 48/2 tot 48/5, 49/2, §4, 55/4, §2, 57/7ter en 74/14 van de vreemdelingenwet en van artikel 27 van "het koninklijk besluit van 11 maart 2003" aangezien zij in hun middel nergens verhelderen op welke wijze de bestreden beslissingen deze bepalingen zouden schenden.

2.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de

feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten kennen, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.7. De bestreden beslissingen vermelden uitdrukkelijk de artikelen 52/3, §1 en artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet als hun juridische grondslagen.

Artikel 52/3, §1 bepaalt dat "(d)e minister of zijn gemachtigde (...) aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten (geeft), gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°".

Artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet bepaalt op zijn beurt het volgende:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)"

2.8. Verzoeksters betwisten niet dat hun tweede verzoeken om internationale bescherming van 13 september 2019 aanleiding gaven tot beslissingen van 3 augustus 2020 waarbij de verzoeken niet-ontvankelijk werden verklaard en een verwerpingsarrest van de Raad van 19 januari 2021 (zie punt 1.3.). Verzoeksters betwisten evenmin dat zij niet in het bezit zijn van een geldig paspoort met een geldig visum. Bijgevolg was de gemachtigde van de staatssecretaris in toepassing van de hierboven weergegeven bepalingen in beginsel verplicht hen bevelen om het grondgebied te verlaten af te leveren.

2.9. Volgens verzoeksters werd bij het nemen van de beslissingen onvoldoende rekening gehouden met de gezinstoestand en de verankering in de Belgische samenleving. Hierbij menen zij dat in de bestreden beslissingen wordt voorbijgegaan aan het feit dat de asielpcedure van dhr. A. M., de meerderjarige zoon van eerste verzoekster en de broer van tweede verzoekster, nog liep op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen en dat de andere zonen in België verblijven. Tevens stellen verzoeksters dat onvoldoende rekening werd gehouden met de psychologische problemen van eerste verzoekster en met de veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

2.10. Het administratief dossier bevat synthesesnota's waarin de situatie van verzoeksters werd onderzocht in het licht van het door hen geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel schrijft voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris "(b)ij het nemen van een beslissing tot verwijdering (...) rekening (houdt) met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land". Ten aanzien van eerste verzoekster werd volgende afweging gemaakt:

"(...)

- Hoger belang van het kind : betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.08/01/2016) ongehuwd te zijn. Betrokkene verklaarde ook geen in België of in een andere Lidstaat van de EU verblijvende minderjarige kinderen te hebben. Tot op heden blijkt hierin geen veranderingen in het administratief dossier van betrokkene.

- Gezins- en familieleven : betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.08/01/2016) dat haar twee dochters in België verblijven. We wijzen er vooreerst op dat deze dochters niet tot de gezinskern van betrokkene behoren. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen ouders en hun meerderjarige kinderen, zonder dat bijkomende banden van afhankelijkheid worden aangetoond. De twee dochters van betrokkene maken echter eveneens het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten en bijgevolg kan de familiekeren behouden blijven bij een terugkeer naar het land van herkomst. Betrokkene verklaarde ook een zoon in België te hebben. We wijzen erop dat deze niet tot de gezinskern van betrokkene behoort. Het verzoek om internationale bescherming van de zoon van betrokkene is nog hangende, waardoor hij geen voorwerp is van een bevel om het grondgebied te verlaten.

- Gezondheidstoestand : betrokkene verklaarde tijdens het gehoor bij de DVZ dd.13/07/2020 last te hebben van zowel mentale en als fysieke gezondheidsklachten. Betrokkene verklaarde in behandeling van een psycholoog te zijn en hiervoor medicatie te nemen. Betrokkene legde bij het laatste gehoor van het CGVS een kopie van het CGG dd.06/12/2019 met een afspraakbevestiging voor het UZA met afspraak op dd 07.07/2020 neer. Op heden is de DVZ niet in het bezit van informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het administratief dossier een aanvraag 9ter. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie. Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het hem toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de nodige medische bewijsstukken aan te brengen. Tot slot staat het betrokkene vrij, indien hij effectief medische problemen ervaart die een verwijdering in de weg staan, om een aanvraag tot medische regularisatie in te dienen."

Ten aanzien van tweede verzoekster werd volgende afweging gemaakt:

"(...)

- Hoger belang van het kind : betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.08/01/2016) ongehuwd te zijn. Betrokkene verklaarde ook geen in België of in een andere Lidstaat van de EU verblijvende minderjarige kinderen te hebben. Tot op heden blijkt hierin geen veranderingen in het administratief dossier van betrokkene.

- Gezins- en familieleven : betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.08/01/2016) dat haar moeder en zus in België verblijven. We wijzen er vooreerst op dat beiden niet tot de gezinskern van betrokkene behoren. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen ouders en hun meerderjarige kinderen of tussen meerderjarige broers en zussen, zonder dat bijkomende banden van afhankelijkheid worden aangetoond. De moeder en zus van betrokkene maken echter eveneens het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten en bijgevolg kan de familiekeren behouden blijven bij een terugkeer naar het land van herkomst. Betrokkene verklaarde ook een broer in België te hebben. Die behoort ook niet tot de gezinskern van betrokkene. Het verzoek om internationale bescherming van de broer van betrokkene is nog hangende, waardoor hij geen voorwerp is van een bevel om het grondgebied te verlaten.

- Gezondheidstoestand : geen medische elementen in het dossier, geen medische attesten voorgelegd."

2.11. In hun middel beweren verzoeksters vooreerst ten onrechte dat geen rekening zou zijn gehouden met de meerderjarige zonen van eerste verzoekster. In de hierboven weergegeven synthesesnota wordt er echter op gewezen dat deze geen deel uitmaken van de gezinskern en er geen band van afhankelijkheid werd aangetoond.

Het door verzoeksters geschonden geachte artikel 8 van het EVRM beschermt het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven. Dit veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven.

Opdat een relatie tussen meerderjarigen, zoals *in casu* tussen verzoeksters en hun meerderjarige zonen/broers, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, *Mokrani v. Frankrijk*, §33). Verzoeksters beschrijven de situatie van M. en A., maar tonen niet aan dat er sprake is van een bijzondere band van afhankelijkheid tussen hen en deze meerderjarige zonen/broers.

Terloops merkt de Raad op dat M. A. op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen een lopende asielpcedure had, maar dat deze werd afgesloten met een weigeringsarrest van de Raad (RvV 1 april 2021, nr. 252 107),

2.12. Wat de psychologische problemen van eerste verzoekster betreft, wordt in de synthesesnota wel degelijk melding gemaakt van psychologische begeleiding en een medicamenteuze behandeling, maar er wordt overwogen dat de verwerende partij *"niet in het bezit (is) van informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het administratief dossier een aanvraag 9ter. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie. Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het hem toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de nodige medische bewijsstukken aan te brengen. Tot slot staat het betrokkene vrij, indien hij effectief medische problemen ervaart die een verwijdering in de weg staan, om een aanvraag tot medische regularisatie in te dienen"*. Verzoeksters brengen thans geen meer actuele informatie aan die een ander licht zou werpen op de mogelijkheid tot reizen van eerste verzoekster ingevolge psychologische problemen.

2.13. Met betrekking tot hun 'verankering' in België en hun socio-economische situatie dient te worden aangestipt dat verzoeksters dit niet verder concretiseren. Er werd geen objectieve informatie aangebracht waaruit een bijzondere verankering zou blijken. De Raad stelt vast dat verzoeksters minder dan 6 jaar in België verblijven. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen oordeelt de Raad dat zij niet aannemelijk maken dat hun situatie dermate uitzonderlijk zou zijn en hun verankering zo verregaand zou zijn dat de gemachtigde van de staatssecretaris hieromtrent een afweging diende te maken.

2.14. Verzoeksters citeren vervolgens in hun middel een uittreksel uit een rapport van een Oostenrijks onderzoekscentrum betreffende hun beweerde regio van herkomst waarin een aantal veiligheidsincidenten worden opgesomd. Verzoeksters verwijten de beslissingen geen deugdelijk onderzoek te hebben gevoerd in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Het door verzoeksters geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM, 4 december 2008, *Y./ Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar verwezen wordt: *adde* EHRM, 26 april 2005, *Muslim/ Turkije*, § 66). Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Hierbij heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie *Y./ Rusland, I. c.*, § 78; EHRM, 28 februari 2008, *Saadi/ Italië*, §§ 128-129 ; EHRM, 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Diegene die een schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, dient zijn beweringen te staven met een begin van concreet en persoonlijk bewijs (EHRM, 4 december 2008, *Y.t. Rusland*), met name 'concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten' (cf. RvS van 12 maart 2009, 4.128 (c); RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Het komt dus aan verzoeksters toe aan te tonen dat de informatie die zij aanhalen over de regio Mazar-i-Sharif in Afghanistan op hun persoonlijke situatie kan worden betrokken, maar zij brengen geen gegevens aan die toelaten een andere beoordeling te maken van de veiligheidssituatie in hun regio van herkomst dan in de arresten van de Raad van 2019 en 2021. Zowel in het arrest van 2 september 2019 (RvV 2 september 2019, nr. 225 571) als in het arrest van 19 januari 2021 (RvV 19 januari 2021, nr. 247 753) werd vastgesteld dat verzoeksters er niet in geslaagd waren duidelijkheid te scheppen omtrent hun precieze regio van herkomst in Afghanistan, zodat zij evenmin aannemelijk maken dat er in hun regio van herkomst een veiligheidssituatie bestaat waarbij eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

2.15. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 3 en/of 8 van het EVRM, noch van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeksters tonen niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- en/of zorgvuldigheidsbeginsel en/of de medewerkingsplicht.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN